

единението и разединеността. Именно тази авторова функция – на рисковано, перипетийно придвижване от единия към другия бряг – е отредена да обозначи Яворовото по-нататъшно развитие.

През 1907 г. българското литературно пространство е пренаселено от декадентстващи поети. Спрямо „оргиастичния им изказ“ (Б. Ангелов) оттласването на Яворов в собствения вървеж започва да изглежда не само допустимо, но и правомерно. Този път поетът декадент е неявно институционализиран, превърнат едва ли не в класическа фигура сред „младите“. По такъв начин образът му е възвърнат на престижното литературно поле, но като авторова функция от нов тип: оттук нататък той ще е строго разчертан от Хиперионовото братство на *поет гражданин* и *поет декадент*, като категорично ще бъде откритоена адекватната му функция *български Некрасов* от усвоената преждевременно, но нежелана, засенчваща, погубила амплото му, функция *Лермонтов*³⁶.

2.2. Предговорът на Пенчо Славейков и Силуетът на д-р Кръстев – неосъщественият уроборос

Тъй като не бихме искали да разпръснем техните особено важни значения всред съчинения тук парадигматичен сюжет, умишлено пропускахме да говорим за двете най-главни звена от веригата про- и опозиции. Всъщност, без тях подобна верига опозиционални значения едва ли би се породила. И така, като решаваме да огледаме Пенчо-Славейковия *Предговор* от 1904 г. в *Силуета* на д-р Кръстев от 1910 г. и като конфронтираме публицистичната *реч* на ментора с поетизирания *език* на ерудита, бихме искали да проследим и процеса на обезсилване на презумптивния жаргон.

Ако *Предговорът* на Славейков винаги е четен като манифест, като разкриване на нови естетически скрижали, то